

požívají v území druhé strany ve věcech občanských co do zákona a soudní ochrany jich osob a majetku stejného nakládání jako vlastní státní občané. Jak prokazují předložená vyhotovení rozsudků a usnesení, platí v Malorusku dosud zákony, které před tím platily v Haliči a jsou totožnými se zákony, platícími posud zde, zvláště s civilním soudním řádem a s exekučním řádem a jest tudíž uvedenou smlouvou vzájemnost ohledně exekuce podle spisů a listin zřízených v cizině zaručena.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Žádáno bylo o povolení exekuce pro pohledávku na základě rozsudku soudu republiky Polské, tudíž listiny zřízené mimo obvod zdejšího státu. Podle § 79 ex. ř. lze exekuci vykonati, tudíž i povoliti, jen v mezích vzájemnosti zaručené státní smlouvou. Rekursní soud shledal zaručení to v ustanoveních smlouvy mezi Československou republikou a republikou Polskou ze dne 6. března 1925, vyhlášené pod čís. 5 sb. z. a n. pro rok 1926. Smlouvou tou zaručena jest vzájemnost výslovně jen pro případy zmíněné v čl. 3 čís. 1 a 2, o něž nejde, což není třeba blíže dovoditi. Z čl. 1. nelze vzájemnost tu po příkladu rekursního soudu dovoditi co do ostatních pohledávek přiznaných na př. rozsudky. To vyplývá z porovnání zmíněné smlouvy se smlouvami sjednanými s jinými státy co do úpravy právních styků ve věcech občanských. Postačí poukaz na dvě smlouvy. Čl. 1. smlouvy mezi republikou Československou a královstvím S. H. S. čís. 146/24 obsahuje obdobné ustanovení jako čl. 1. smlouvy čís. 6/26, přes to však v čl. 38 a násl. stanoví výslovně podmínky vzájemného výkonu exekučních titulů. Čl. 1. úmluvy mezi Čsl. republikou a královstvím italským o právní ochraně státních příslušníků čís. 126/26 stanoví účast na území druhého státu stejného nakládání jako s vlastními občany a volný přístup k soudům, tudíž totéž jako čl. 1. smlouvy s republikou Polskou. Vykonatelnost rozsudků ve věcech občanských a obchodních byla přes to smluvena zvlášť úmluvou čís. 127/26. Z toho nelze usouditi jinak, než že návrhu nedostává se zásadní podmínky § 79 ex. ř., t. j. záruky vzájemnosti s republikou Polskou, a že není zde vykonatelný rozsudek soudu této republiky. Nezáleží tudíž na tom, zda jsou spíněny podmínky dalších předpisů exekučního řádu.

Čís. 7755.

Labské plavební soudy (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 92 sb. z. a n.).

Okresní soud jako labský soud plavební jest věcně výlučně příslušným ve sporech o výši poplatku za zachránění nebo jiných odměn za pomoc při ztroskotání, třebas byla pomoc poskytnuta na žádost ohro-

ženého. O tom, zda tu jde o takový spor, rozhoduje skutkový přednes žalobcův (§ 41, druhý odstavec, c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 4. února 1928, R I 52/28.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě na Mělníce, domáhala se žalující společnost na žalovaném, bydlícím v Ústí n. L., zaplacení 1.080 Kč z důvodu, že k vyzvání úředníka žalovaného přetáhl remorkér žalobkyně na Mělníce vory žalovaného do bezpečnější polohy. K námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl. Důvody: Podle § 2 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 92 sb. z. a n. vykonávají pravomoc Labských plavebních soudů tam určené soudy a rozhodují ve sporech týkajících se kromě jiného výše poplatku za zachránění, nebo jiných odměn za pomoc při ztroskotání. Poněvadž v tomto případě požaduje se zažalovaná částka z důvodu smlouvy námezdní a ve sporu tomto nejde o zachránění ani o odměnu za pomoc při ztroskotání, není tento soud příslušným a bylo proto žalobu pro nepřislušnost odmítnouti. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvody: Prvý soud odůvodnil svoji nepřislušnost tím, že se zažalovaný peníz požaduje z důvodu smlouvy námezdní a že nejde ani o zachránění ani o odměnu za pomoc při ztroskotání. Než činí tak nepříjem. Podle § 41 druhý odstavec j. n. má soud příslušnost svou zkoumati na základě žalobcových údajů. Žalující strana již v žalobě tvrdila, že jde o případ plavební nouze, poněvadž, když se dne 6. června 1927 za vysokého stavu vody na Labi ocitly tři vorové tabule žalované strany na Mělníce v plavební nouzi, poskytla na požádání úředníka žalované strany plavební pomoc za tím účelem, by jedna vorová tabule byla přetažena na druhou stranu řeky do bezpečnější polohy a další dvě tabule by byly staženy do přístavu, a že, když se pokus o úkon posléz uvedený nezdařil, poněvadž tažné lano prasklo a vorová tabule se rozsypala, snažila se zachrániti z obou tabulí co se zachrániti dalo, tím, že vtlačila uvolněné prameny do tišiny u přístavu. Podle tvrzení žalobního uznává sice žalovaná strana, že jest povinna úplatou za poskytnutý pomocný výkon, avšak výše této úplaty jest spornou. Na základě ustanovení § 2 písm. b) zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 92 sb. z. a n. náleží okresním soudům jako labským soudům plavebním výlučně rozhodovati o sporech, týkajících se výše poplatků za »zachránění«. Že se podle žalobního tvrzení jednalo o úkony zachraňovací, nemůže býti pochyby. Příslušnost dovolaného soudu jest tudíž v tomto případě opodstatněnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se dodává na vývody dovolacího rekursu toto: Předpis § 41 druhý odstavec j. n., že pro zkoumání příslušnosti v občanských

rozepřích jsou rozhodny údaje žalobcovy, platí podle § 13 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 92 sb. z. a n. také pro řízení před labskými plavebními soudy. Věcná příslušnost podle § 2 písm. b) cit. zák. a čl. 1 čís. 2 písm. b) dodatečné úmluvy čís. 37/1924 sb. z. a n. k Labské plavební aktě čís. 222/1923 sb. z. a n. není vyloučena tím, že zachránění nebo pomoc při ztroskotání staly se na žádost ohroženého, spíše bude to případ pravidelný, zejména když podle § 44 policejního řádu pro lodní a vorovou plavbu na Labi ze dne 3. března 1924, čís. 39 ř. z. jsou plavci plavidel na blízku jsoucích povinni, by při nehodách poskytl rychlou pomoc. Spornou jest výše odměny, jejíž nepřiměřenost žalovaná namítala (č. 1, 5 p. v.). Vzájemný nárok na náhradu škody, uplatněný započtením nemá na věcnou příslušnost pro žalobní nárok vlivu.

Čís. 7756.

Ten, kdo byl převzat v léčení a ošetřování všeobecné nemocnice v Praze a byl předán na kliniku, ač nedal k tomu souhlas, zůstal i nadále v ošetřování a léčení nemocničním.

(Rozh. ze dne 4. února 1928, Rv I 481/27.)

Co do předchozího děje, poukazuje se na čís. sb. 4826. *Procesní soud* první stolice uznal po té žalobní nárok důvodem po právu. *Odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil. *Důvody*: Nesprávným jest prý, že žalovaný fond jest útvarem práva soukromého, ani jeho historický vývoj i způsob, jak jest finančně zabezpečen, účel jeho — nemocnice nesleduje účely výdělečné, nýbrž sociální, humanitní, tedy veřejné — a posléze okolnost, že je spravován státem, že léčebné poplatky mají povahu veřejného poplatku, jsou dokladem toho, že jde o útvar práva veřejného, že poměr ošetřovaného k nemocnici je poměrem veřejnoprávním, jak uvedeno v jud. čís. 197. Proto trvá odvolatel na námitce, že spor nepatří na pořad práva. Nesprávné hodnocení výsledků dokazování spatřuje odvolatel ve zjištění soudu první stolice, že prý byla uzavřena mezi stranami soukromoprávní smlouva o léčení, ač nezjištěno, kdo ji uzavřel za žalobce, jenž dodán do nemocnice ve stavu nepřičetném, kdo za žalovaný fond a jakého obsahu byla ona smlouva, zejména jaký protiúkon měl žalobce, když měla zaň hraditi okresní nemocenská pokladna ošetřovné do 28 dnů. Tím však provádí se důvod nesprávného právního posouzení, neboť výrok o tom, zda jest žalovaný fond útvarem práva soukromého či veřejného a zda byla uzavřena mezi ním a žalobcem soukromoprávní smlouva o léčení čili nic, jsou právními úsudky, jež lze učiniti jednak na základě zákonných ustanovení, jednak ze zjištěných skutkových okolností. Podle názoru odvolatele není prý tu smlouvy o dílo, neboť nebyla ujednána odměna, která ani nesměla a nemohla býti ujednána vzhledem k tomu, že nejde o soukromé sanatorium, nýbrž o nemocnici veřejnou, každému přístupnou, sloužící veřejné zdravotnické péči. Žalobce prý neprohlásil a ani ne-